

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **K. B.**, zastoupený JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2008, č. j. OAM-350/LE-BE03-BE07-2008, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2008, č. j. 46 Az 100/2008 – 26,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Aleně Lněničkové, se sídlem Jandova 8, Praha 9, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4 800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

### O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 28. 7. 2008, č. j. OAM-350/LE-BE03-BE07-2008, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném v rozhodné době.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V podané kasační stížnosti a v jejím následném doplnění stěžovatel uvedl, že rozhodnutí krajského soudu napadá v celém rozsahu, a to z důvodů stanovených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí přitom spatřuje v tom, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky, neboť v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Je přesvědčen, že v případě návratu do vlasti by se dostal do velmi vážných problémů, přičemž poukázal na skutečnosti, které předcházely jeho odchodu ještě jako nezletilého z vlasti, zejména na svoji angažovanost ve prospěch politické strany Akali (sdružující převážně Sikhy) a z ní plynoucí problémy s přívrženci Indického národního kongresu. V tomto kontextu vyjádřil přesvědčení, že prokázal, že má odůvodněný strach z pronásledování především z důvodů náboženství a pro zastávání určitých politických názorů. Dále stěžovatel poukázal na to, že jeho případ s ohledem na jeho věk a všechny související okolnosti lze posoudit i jako případ hodný zvláštního zřetele a udělit mu humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Současně poznamenal, že jsou v jeho případě přinejmenším splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť prokázal, že má důvodné obavy, že v případě vrácení do vlasti mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy

spočívající především ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Ve vztahu ke správnímu řízení pak stěžovatel napadl, že správní orgán nesprávně zhodnotil provedené důkazy a nedostatečně se vypořádal se všemi okolnostmi případu a nehodnotil je ve vzájemných souvislostech. Rovněž dle jeho názoru nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a poukázal na neaktuálnost zpráv, z nichž správní orgán vycházel.

Závěrem stěžovatel bez jakékoli bližší specifikace uvedl, že jeho kasační stížnost svým významem přesahuje jeho zájmy ve smyslu § 104a s. ř. s. a současně navrhl, aby ve smyslu § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem pak stěžovatel uzavřel svoji kasační stížnost s tím, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil podle § 110 s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Lze tedy shrnout, že předložená kasační stížnost předestírá k rozhodnutí několik na sebe navazujících otázek, v jejichž světle Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že příkoří, na němž v daném případě stěžovatel založil svoje vycestování z vlasti, tj. problémy s příznivci Indického národního kongresu, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Odkazuje přitom na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, jenž vychází z předloženého spisového materiálu, který nijak nedokládá pronásledování stěžovatele, jenž se sice zmínil o svých vazbách na stranu Akali, ale jeho časově velmi omezené (cca 2 měsíce) konkrétní působení (doprovod dědečka na předvolebních mítincích, kde poslouchal či lepil plakáty) nelze považovat za nějakou soustavnou politickou činnost, pro kterou by měl mít důvodné obavy z pronásledování. Tím by v daných souvislostech mohla být pokládána jen taková situace, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k systematické perzekuci stěžovatele z důvodu jeho politického přesvědčení, resp. zastávání politických názorů v rámci zmíněné politické strany. Jakkoli je totiž smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 – 46, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).

Stěžovatelovy problémy s příznivci Indického národního kongresu tak nelze vnímat jinak, než jako problémy se soukromými osobami, k nimž se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně vyjádřil, zejména v rozsudcích ze dne

27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Pokud jde o ostatní námitky stěžovatele týkající se humanitárního azylu, doplňkové ochrany a řízení před správním orgánem, tyto byly uplatněny až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí krajského soudu, a proto tvoří nepřipustné novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., ke kterému se nepřihlíží. Nehledě na to, že obsahem těchto námitek jsou v zásadě obecná konstatování, aniž by byly stěžovatelem doplněny nějakým bližším autentickým tvrzením vypovídajícím o jeho konkrétní situaci; srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz). Tato skutečnost je přitom (nejen v projednávané věci) markantní zejména ve vztahu k doplňkové ochraně, jež se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu, a z tohoto pohledu je absence jakýchkoli konkrétních tvrzení samotného žadatele velmi limitující. Navíc stěžovatelovo zcela obecné tvrzení ohledně ohrožení života a lidské důstojnosti je vázáno na svévolné násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [§ 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu] a v tomto ohledu zdejší soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), který se výkladem daného ustanovení zákona o azylu podrobně zabýval.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení ze strany krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany je odkladným účinkem vybavena ex lege (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni – JUDr. Aleně Lněničkové – přiznal náhradu nákladů podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v odměně za dva úkony právní služby (převzetí + příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé) v částce 4200 Kč a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč, tj. v částce 4800 Kč. Tato částka bude shora jmenované zástupkyni zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2009

JUDr. Radan Malík  
předseda senátu